

DOPIS Z DIVOČINY

Ahoj z divočiny!

Ptáte se, kdopak vám to píše až z daleké jižní Afriky? Uhádli jste, jsem to já, **čáp bílý**, Čenda!

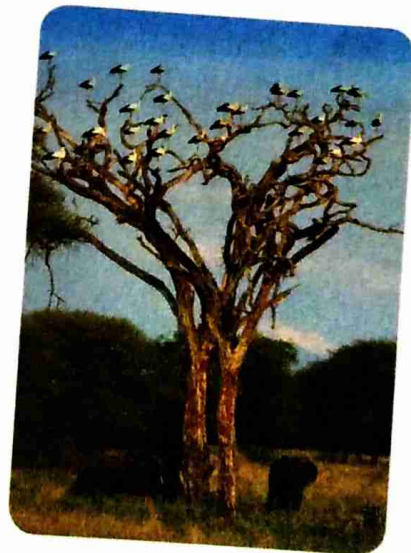
Asi jste si, milé děti, všimly, že jsem na konci léta zmizel z velkého hnízda na komíně, odkud jsme vyvedli s mojí ženou čapího synka a dceru. S velkou skupinou příbuzných a známých jsme se vydali na dlouhou cestu do teplých krajů. Letěli jsme asi sedm týdnů. Sice jsme si cestou dělali přestávky někde u vody, ale i tak jsem byl hodně unavený. Vždyť jsme zvládli urazit okolo 10 000 kilometrů přes rovník až na opačnou polokouli.

Celou zimu trávíme se spoustou čapích kamarádů v africké savaně. Je tady hezky. Když se rozhlédnu, vidím samou trávu, občas strom, potok, ale žádné domy. Většinou je celý den klid. Stáda proužkovaných zeber, rohatých pakoňů a štíhlých antilop se tiše pasou, žirafy okusují listy pichlavých akácií, surikaty legračně panáčkují a sloni si ulamují větvičky z tlustých baobabů. Všichni si musí dávat pozor na šelmy. Když se za stádem rozběhne lev nebo rychlý gepard, je to napínavá honička. Nevím, komu fandit, a tak radši odletím k řece. Tam koukám na hrochy, jak se povalují v blátě, před krokodýly jsem ostražitý a lovím žáby nebo ryby. Často si ale pochutnám i na sarančatech. Přiletí jich najednou celý mrak a my je ani nestihnáme chytat.

V únoru, než do Afriky přijde období dešťů, se začneme chystat na cestu zpátky na sever. Několik mladých čápů tady zůstane i přes léto a vrátí se až za rok, ale já už se těším k vám na komín. Je z něj krásný výhled. Jen co začne jaro, můžete mě vyhlížet.

Letu zdar a na viděnou
nejpozději v dubnu!

ČENDA
čáp bílý

P. S.

Ptáte se, jestli hrajeme na babu se strašlivým marabu? Ani ne, i když je to náš africký příbuzný. On si víc rozumí se svpem, se kterým se setkávají i u jídla.